

Af *Jørgen Peder Hansen* til statsministeren (24. august 1970):

„Vil regeringen tage omgående skridt til en nøje kortlægning af de gift- og sprængstoffer, som henligger i danske og tilstødende farvande, med henblik på en snarlig fjernelse?“

Begrundelse.

Indenrigsminister H. C. Toft gav for nylig et utilstrækkeligt svar på et lignende spørgsmål. Hans besvarelse gik alene på eventuel fremtidig forurening, men undlod at kommentere allerede forvoldt forurening, som åbenbart har et helt formidabelt omfang. Daglige beretninger tyder på, at der masser af steder i vorre farvande henligger gift- eller sprængstoffer. Det er en nøjagtig kortlægning, vi trænger til, hvis vi skal undgå katastrofer. Derfor beder jeg nu statsministeren tage sig af sagen, da det ellers er mange forskellige ministerier og styrelser m. m., der skal spørges. I mangel af en forureningsstyrelse må det være statsministerens initiativ og ansvar, der nu skal påkaldes. Jeg går ud fra som en selvfølge, at regeringens sparebestrebelse ikke gælder dette problem, og at søværnet formentlig kan være til overordentlig nytte.

Af *Jørgen Peder Hansen* til statsministeren (26. august 1970):

„Hvilke oplysninger ligger regeringen inde med om de betydelige mængder af nerve- og sennepsgas, som ifølge Fyens Amtsavis formodes nedsænket i danske og tilstødende farvande, og hvad agter regeringen at foretage sig i den anledning?“

Begrundelse.

Så vidt det foreligger oplyst, har tyske ekspertes fastslået, at der mellem Ærø og Als samt nord for Skagen henligger så store mængder af nerve- og sennepsgas, at det uontvisteligt må betragtes som en trussel med uoverskuelige konsekvenser for befolkningen i de tilstødende lande. Dette er, hvad hidtidige oplysninger har bragt for dagen. Ingen ved imidlertid, hvad farvandede i øvrigt gemmer af tilsvarende giftstoffer. Det må derfor være på høje tid, at den danske offentlighed informeres om regeringens viden på disse felter, og hvilke

skridt den agter at tage i situationen. Da den danske fiskeriminister af regeringen har fået overdraget problemerne omkring Østersøens forurening, og da han netop for tiden deltager i en international konference i Visby på Gotland om foreningsproblemer, må det være naturligt at forvente, at fiskeriministeren på regeringens vegne inddrager disse problemer i drøftelserne.

Statsminister *Hilmar Bawnsgaards* svar (31. august 1970):

De to stillede spørgsmål knytter sig så nært til hinanden, at det falder naturligt at besvare dem i sammenhæng. Da spørgsmålene endvidere griber ind over flere, fra hinanden adskilte, problemer, skal jeg tillade mig at besvare dem i følgende punkter: *A.* Stedfunden nedkastning af krigsmateriel og *B.* Stedfunden nedkastning af industriaffald, begge dele i danske og tilstødende farvande. *C.* Endelig kalder hele problematikken på nogle tilføjende bemærkninger vedrørende fremtidig forurening af farvandede.

A. Af de i spørgsmålene omhandlede udkastede stoffer udgøres formentlig langt den største del af krigsmateriel, herunder sprængstoffer og giftgasser, idet der efter afslutningen af 2. verdenskrig på de allieredes foranledning blev udkastet betydelige mængder af tysk ammunition, såvel konventionelle eksplosionsstoffer som krigsgasser, i danske og tilstødende farvande.

De foretagne udkastninger af krigsmateriel er i det væsentlige kendt og for længst kortlagt, for så vidt angår det danske farvandsafmærkningsområde, omfattende Sundet og Bælterne, Østersøens vestlige del til den dansk-tyske søgrænse, det meste af Kattegat, Skagerrak og dele af Nordsøen samt søterritoriet ved Bornholm og Christiansø. Forsvarsministeriet har over for mig oplyst, at de allierede underrettede de danske maritime myndigheder om områdernes geografiske grænser, mængden af den udkastede ammunition og i visse tilfælde dennes art. Endvidere blev der under krigen fra fly nedkastet mange bundminer i de danske farvande. Også disse områder er kendt af de danske myndigheder.

Da de minefarlige områder lå spredt ud over de danske farvande, var det nødvendigt straks efter den anden verdenskrig at